

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Podľa žalobkyne Poľská republika dodnes neprijala vnútroštátne opatrenia potrebné na správne prebratie smernice 2003/98 do vnútroštátneho právneho poriadku. Zákon zo 6. septembra 2001 o prístupe k verejným informáciám (ustawa o dostępie do informacji publicznej) oznámený Komisii, sa netýka opakovaného použitia informácií verejného sektora, keďže nedefinuje samotný pojem „opakované použitie“. Práva a povinnosti vyplývajúce z tohto zákona nemôžu byť správnym prebratím smernice 2003/98, a to prinajmenšom z tohto uvedeného dôvodu.

(¹) Ú. v. EÚ L 345, s. 90; Mím. vyd. 13/032, s. 701.

Žaloba podaná 8. júla 2010 — Maďarská republika/Slovenská republika

(Vec C-364/10)

(2010/C 301/07)

Jazyk konania: slovenčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Maďarská republika (v zastúpení: M. Fehér, E. Orgován, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Slovenská republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Slovenská republika si tým, že nerešpektovala ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES (¹) z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov (ďalej len „smernica 2004/38“), keď 21. augusta 2009 prezidentovi Maďarskej republiky Lászlóovi Sólyomovi s odvolaním sa na uvedené smernicu nepovolila vstup na územie Slovenskej republiky, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo smernice 2004/38 a článku 18 ods. 1 Zmluvy,
- okrem toho určiť, že právu Európskej únie, osobitne článku 3 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii a článku 21 ods. 1 ZFEÚ odporuje stanovisko Slovenskej republiky, ktoré zastávala aj v čase podania žaloby, a to, že podľa smernice 2004/38 je

oprávnená zakázať vstup na územie Slovenskej republiky predstaviteľovi Maďarskej republiky, t. j. jej prezidentovi a tým potvrdzuje, že takéto porušenie sa môže zopakovať,

- určiť, že Slovenská republika neoprávnené uplatnila právo Únie, keď štátne orgány na základe smernice 2004/38 nepovolili prezidentovi republiky Lászlóovi Sólyomovi vstup na územie Slovenskej republiky,
- v prípade, že Súdny dvor na rozdiel od maďarského stanoviska, ktoré tvorí základ vyššie uvedených návrhov, vyhlási, že konkrétny právny predpis medzinárodného práva môže obmedziť osobnú pôsobnosť smernice 2004/83, s čím Maďarská republika nesúhlasí, určiť v prípade takýchto výnimiek oblasť a pôsobnosť takýchto výnimiek,
- zaviazať Slovenskú republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Dňa 21. augusta 2009 minister zahraničných vecí Slovenskej republiky verbálnou nótou upozornil ministra zahraničných vecí Maďarskej republiky, že v súvislosti s návštevou, ktorú v ten istý deň uskutočnil prezident Maďarskej republiky László Sólyom, príslušné orgány Slovenskej republiky rozhodli zakázať prezidentovi Maďarskej republiky vstup na územie Slovenskej republiky.

Maďarská vláda tvrdí, že Slovenská republika tým, že prezidentovi Lászlóovi Sólyomovi nepovolila vstup, porušila článok 18 Zmluvy ES, ako aj smernicu 2004/38. Maďarská republika zastáva názor, že osobné správanie prezidenta republiky Lászlóa Sólyoma, či už vo všeobecnosti, alebo v súvislosti s konkrétnou návštevou, nepredstavovalo skutočné, priame a dostatočne vážne nebezpečenstvo ohrozujúce základný záujem spoločnosti, ktoré by mohlo byť dôvodom na prijatie akéhokoľvek obmedzujúceho opatrenia. Maďarská vláda sa domnieva, že, ak by takýto dôvod odôvodňujúci obmedzujúce opatrenie aj existoval, čo si nemyslí, opatrenie, ktorým bol v konkrétnom prípade zakázaný vstup prezidenta republiky, nezodpovedá podmienke proporcionality a ide nad rámec sledovaného cieľa, ktorý bolo možné dosiahnuť takisto inými menej obmedzujúcimi prostriedkami zo strany Slovenskej republiky.

Slovenská republika takisto nerešpektovala procesné pravidlá smernice 2004/38, lebo zákaz vstupu prezidenta Lászlóa Sólyoma nebol prijatý na základe rozhodnutia v súlade so smernicou a nebol doručený; verbálna nóta informovala o rozhodnutí zakázať vstup, ale neobsahovala dostatočné odôvodnenie, neuvádzala, na ktorý správny alebo súdny orgán možno podať opravný prostriedok, ani lehotu na jeho podanie.

Podľa maďarskej vlády existuje nebezpečenstvo zo strany Slovenskej republiky, že zopakuje porušenie, pretože naďalej tvrdí, že zákaz vstupu prezidentovi Lászlóovi Sólyomovi na územie bol oprávnený.

Maďarská vláda tvrdí, že uplatnenie práva slovenskými orgánmi je samé osebe nielen porušením smernice 2004/38, ale aj samotné odvolanie sa na smernicu bolo takisto neoprávnené, pretože slovenské orgány nesledovali ciele smernice, ale odvolaním sa na smernicu chceli sledovať len čisto politické ciele. Na základe vyhlásení slovenskej vlády možno konštatovať, že zákaz vstupu prezidentovi Lászlóovi Sólyomovi na územie Slovenskej republiky nebol slovenskou vládou odôvodnený dôvodmi bezpečnosti alebo verejného poriadku podľa práva Únie, akým je smernica 2004/38, ale dôvodmi čisto politickými, predovšetkým zahraničnou politikou.

Podľa maďarskej vlády sa Európska Komisia v konaní nesprávne vyjadrila, že na oficiálne návštevy hláv štátov členských štátov sa musia uplatňovať pravidlá vnútroštátneho práva a nie právo Únie. Maďarská vláda sa domnieva, že akákoľvek skupina osôb a akýkoľvek druh návštevy, či už oficiálnej alebo súkromnej, nepodmienečne vyvoláva uplatnenie smernice 2004/38. Táto smernica všeobecne a vo vzťahu ku všetkým obyvateľom Únie uznáva základné právo vstupu na územie akéhokoľvek členského štátu, ktoré občani Únie osobne vyplývajú z primárneho práva. Smernica 2004/38 tiež všeobecne a taxatívne uvádza prípady, v ktorých možno obmedziť slobodu pohybu občana Únie. Smernica neuvádza odchýlku od základnej zásady, ktorou možno z rozsahu spôsobilosti vylúčiť hlavy štátov alebo inú skupinu občanov členských štátov. Pokiaľ by Rada a Európsky parlament chceli podmieniť výkon slobody pohybu právnou normou medzinárodného práva, vrátane medzinárodného práva obyčajového, určite by tak urobili už pri prijatí smernice.

Maďarská vláda tvrdí, že sa nedá ani v kodifikovanom medzinárodnom práve ani v medzinárodnom práve obyčajovom nájsť účinné právne pravidlo, ktoré by bolo možné v tomto prípade uplatniť. Aj keby takáto norma medzinárodného práva existovala, členské štáty svojím vstupom do Únie uznali jej právomoc stanoviť pravidla voľného pohybu osôb a súhlasili s výkonom ich právomoci, ktorá im v tejto oblasti bola ponechaná, v súlade s právnymi aktmi Únie, ako aj s právom Únie. Ak by v prípade vstupu občana členského štátu do iného členského štátu mohlo ustanovenie medzinárodného práva obmedziť osobný rozsah pôsobnosti smernice 2004/38, je nevyhnutné, aby Súdny dvor jasne určil oblasť rozsahu tohto obmedzenia vzhľadom na skutočnosť, že smernica 2004/38 takúto výnimku alebo odchýlku neobsahuje.

(¹) Ú. v. EÚ L 158, s. 77, mimoriadne vydanie v slovenskom jazyku: Kapitola 05 Zväzok 05 S. 46

Žaloba podaná 29. júla 2010 — Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-379/10)

(2010/C 301/08)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: L. Pignataro a M. Nolin, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Talianska republika si tým, že vylúčila akúkoľvek zodpovednosť Talianskeho štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Európskej únie, ktoré je pričítateľné vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu na poslednom stupni, pričom toto porušenie je výsledkom výkladu ustanovení práva alebo posúdenia skutkových okolností alebo dôkazov, ktoré urobil uvedený súd, a tým že obmedzil zodpovednosť na prípady úmyselného zavinenia a hrubej nebanlivosti, v súlade s článkom 2 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 117 z 13. apríla 1988, si nespĺnila povinnosti, ktoré vyplývajú zo všeobecnej zásady zodpovednosti členských štátov, ktorú zakotvil Súdny dvor vo svojej judikatúre za porušenie práva Európskej únie jedným z jeho súdov rozhodujúcich v poslednom stupni, čo je zásada stanovená Súdnym dvorom Európskej únie,
- zaviazat' Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Zákon č. 117 z 13. apríla 1988 o náhrade za škody spôsobené pri výkone súdnych funkcií a občianskoprávnej zodpovednosti sudcov vylučuje akúkoľvek zodpovednosť Talianskeho štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Európskej únie pričítateľného vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhodol na poslednom stupni pričom toto porušenie je výsledkom výkladu ustanovení práva alebo posúdenia skutkových okolností alebo dôkazov, ktoré urobil uvedený súd. Navyše zákon obmedzuje zodpovednosť na prípady úmyselného zavinenia a hrubej nebanlivosti.

Vo svojom rozsudku vo veci C-173/03 Traghtetti del Mediterraneo/Taliansko (¹) Súdny dvor rozhodol takto: